

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a Mgr. Martiny Weissové ve věci

žalobkyně: **xxxxxxx**

zastoupena JUDr. Pavlem Pohorským, advokátem, sídlem Opletalova 1284/37, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 8.10.2018, č.j. MV-72920-8/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí ministra vnitra (dále jen „žalovaný“) ze dne 8.10.2018, č.j. MV-72920-8/SO-2018, jímž byl zamítnut rozklad žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 18.5.2018 č.j. MV-18659-10/SO-2018, kterým bylo v přezkumném řízení zrušeno rozhodnutí ředitelky Vyšší policejní školy a Střední policejní školy Ministerstva vnitra v Praze ve věcech služebního poměru (dále také jen „ředitelka školy“) ze dne 25.7.2016, č.j. 155/2016 (dále také jen „přezkoumávané rozhodnutí“), jímž byla žalobkyně dnem 1.8.2016 ustanovena na služební místo zástupce ředitele uvedené školy.

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí v celém rozsahu a domáhala se jeho zrušení. Uvedla, že nesouhlasí s tím, že ředitelka školy porušila při svém rozhodování ust. § 180 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*zákon o služebním poměru*“), které podle napadeného rozhodnutí spočívalo v tom, že ředitelka školy během výběrového řízení měla prokazatelně vědět o existenci služebního hodnocení žalobkyně ze dne 27. 5. 2016 s celkový hodnocením xxxx (dále také jen „*služební hodnocení*“) a které u žalobkyně mělo tvořit překážku pro účast ve výběrovém řízení, a že si neměla věrohodně ověřit, zda je toto služební hodnocení platné a pravomocné. Žalobkyně uvádí, že nikdy nezpochybovala skutečnost, že by ředitelka nevěděla o služebním hodnocení, ale nesouhlasí s tím, že by jí toto hodnocení znemožňovalo účast na výběrovém řízení, neboť nebylo vydáno v souladu se služebními předpisy a nebylo pravomocné, minimálně o čemž ředitelka školy věděla. Uvedla, že si je vědoma toho, že výsledky služebního hodnocení samostatně nepodléhají soudnímu přezkumu, proto nesprávnost a nezákonnost hodnocení namítal jak prostřednictvím námitek, tak i v řízení před správními orgány a v této žalobě. Služební hodnocení musí splňovat zákonná kritéria, což v tomto případě nebylo splněno, neboť v době jeho vydání rektor policejní akademie nebyl služebním funkcionářem (nařízením ministerstva vnitra č. 52/2015 ze dne 18. 9. 2015 byla ust. čl. 6 a 7 nařízení ministerstva vnitra ze dne 25. 7. 2012, č. 35/2012, zrušena, a pravomoc byla navrácena rektorovi až nařízením ministerstva vnitra č. 40/2016 ze dne 12. 10. 2016). Vnitřní předpisy k provedení služebního hodnocení vydal rektor policejní akademie až v březnu 2016, tedy v době, kdy neměl postavení služebního funkcionáře. Děkanka Fakulty bezpečnostně právní, která služební hodnocení zpracovala, pak nebyla služebním funkcionářem podle zákona o služebním poměru. V době podání námitek proti služebnímu hodnocení rektor policejní akademie služebním funkcionářem jednoznačně nebyl, jak předpokládá ust. § 194 zákona o služebním poměru. Ač ministr vnitra namítá, že podle ust. § 171 písm. b) zákona o služebním poměru se na řízení ve věcech služebního poměru nevztahuje na služební hodnocení, ust. § 194 zákona o služebním poměru toto omezení prolamuje. Žalobkyně si je vědoma ust. § 203 odst. 3 zákona o služebním poměru, vedoucím hodnotitelem však v době včasného podání námitek nebyl s ohledem na ust. § 2 odst. 4 ve spojení s nařízením ministerstva vnitra č. 35/2012 ve znění nařízení ministerstva vnitra č. 52/2015 a § 194 zákona o služebním poměru rektor policejní akademie. Na ust. § 203 odst. 3 zákon o služebním poměru nelze nahlížet izolovaně, ale ve vzájemných souvislostech, kdy z povahy věci nemůže být hodnotitelem a vedoucím hodnotitelem příslušníka zařazeného v policejní akademii osoba odlišná od služebního funkcionáře. Proto žalobkyně námitky proti služebnímu hodnocení podala příslušnému služebnímu funkcionáři, kterým byla ředitelka školy.

[3] Dále nesouhlasila s tím, že ředitelka školy měla vyčkat do doby, než se potvrdí platnost nebo neplatnost služebního hodnocení, kdy jediným rozumným postupem bylo k němu nepřihlížet a postupovat dále ve výběrovém řízení. K platnosti služebního hodnocení dodala, že podle ust. § 9 odst. 7 závazného pokynu policejního prezidenta č. 79 ze dne 26. 6. 2009 je služební hodnocení platné po uplynutí 15 dnů po podpisu hodnoceným a hodnotitelem, podal-li hodnocení proti služebnímu hodnocení námitky, po doručení jejich vypořádání vedoucím hodnotitelem. Nesouhlasí s názorem ministra vnitra, že ředitelka školy věděla o platnosti služebního hodnocení bez dalšího,

neboť pokud vyřešení kompetenčního sporu, který ředitelka vyvolala, trvalo odborníkům ministerstva vnitra 3 měsíce, nelze takovou skutečnost přisuzovat ředitelce školy.

[4] Žalobkyně namítala rovněž porušení dobré víry ve smyslu ust. § 2 odst. 3 a § 94 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*správní řád*“), a nesouhlasí s tím, že poté, co obdržela služební hodnocení, musela o něm vědět, neboť podala proti němu námitky nepřislušnému služebnímu funkcionáři v rozporu s poučením. Ministrem vnitra hodnocená zjevnost, že se námitky nedostanou k vedoucímu hodnotitelky v zákonem stanovené lhůtě, je odvislá od posouzení, zda vedoucím hodnotitelky byl rektor policejní akademie. Za zcestný považuje závěr, že žalobkyně se mohla během 15 dní, které měla na podání námitek, ujistit o správném postupu neformálně, např. dotazem na ministra vnitra, rektora policejní akademie či samotnou hodnotitelku, neboť ministroví vnitra zodpovězení této otázky trvalo tři měsíce a ze strany některých zaměstnanců policejní akademie docházelo vůči žalobkyni k šikaně.

[5] Žalobkyně dále namítala, že ministr vnitra rozhodoval v rozporu s ust. § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru, kdy znovu jako v předchozí části žaloby namítá nezákonnost služebního hodnocení pro jeho vydání absolutně nepřislušným služebním funkcionářem.

[6] Dále namítla, že správní orgány neprovedly jí navrhované důkazy, zejména svědeckou výpověď ředitelky školy, neboť ta mohla objasnit, zda existovaly důvodné pochybnosti při vydávání rozhodnutí ředitelky školy.

[7] Žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť se ministr vnitra nevypořádal se všemi námitkami uvedenými v rozkladu, a to konkrétně k tomu, že vytýkala správnímu orgánu nedodržení ust. § 36 odst. 3 správního řádu, spis informaci o vyřešení kompetenčního konfliktu neobsahuje.

[8] Dále uvedla, že nelze připustit, aby se na rozhodnutí prvního stupně a rozhodnutí o rozkladu podílely stejné úřední osoby, kdy lze mít pochybnost o nepodjatosti těchto osob, kdy namítá porušení ust. § 7 odst. 1 správního řádu. Blíže tento velmi obecný žalobní bod nekonkretizuje.

[9] Uvádí dále, že v rozkladu požádala o přerušení řízení podle ust. § 64 odst. 3 správního řádu do pravomocného vyřízení trestní věci, které bylo Generální inspekcí bezpečnostních sborů zahájeno usnesením ze dne 7. 7. 2017, kdy předmět řízení ve věcech služebního poměru byl stejný jako předmět trestního stíhání. Toto trestní stíhání bylo zastaveno usnesením Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne xxxxx, sp. zn. xxxxx, závěry z něj plynoucí mají souvislost s tímto správním řízením, tyto závěry nijak v žalobě neuvádí. Nesouhlasí s tím, že by zde byl rozpor s veřejným zájem, neboť je v době podání žaloby zproštěna výkonu služby. Poukazuje na časovou linii přezkoumání rozhodnutí ředitelky školy, kdy ona sama již v prosinci 2016 požádala ministra vnitra o přezkum, tak byla odmítnuta, a přezkumné řízení bylo zahájeno až na základě podnětu ze dne 9. 2. 2017, kdy tento podnět obsahoval tytéž informace. Proto považuje informace o prodlužování nezákonného stavu za absurdní.

[10] Žalobkyně dále uvedla, že nesouhlasí s tím, že o jejím návrhu na přerušení řízení bylo rozhodnuto neformálním způsobem v textu odůvodnění napadeného rozhodnutí, a poukazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 10. 2016, čj. 9 A 67/2013-49, a Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2010, čj. 9 As 38/2009-123.

[11] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, když jeho důvody obsahově souvisejí s odůvodněním napadeného rozhodnutí, na něž odkázal. Poukázal na to, že postup žalobkyně při podávání námitek proti služebnímu hodnocení byl nestandardní spolu s postupem ředitelky školy, která jej nepředala příslušnému vedoucímu hodnotiteli, tato nejistota pak byla zásadní skutečností při prohlášení nezákonnosti rozhodnutí. Lhůtu 3 měsíců při vyřešení otázky platnosti služebního hodnocení nelze brát jako dobu rozhodování, ale dobu řízení. Služební hodnocení nebylo podkladem pro rozhodnutí, jak dovozuje žalobkyně v žalobě, ohledně neprovedení svědecké výpovědi odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. V obou stupních správního řízení je oprávněn rozhodovat pouze ministr vnitra, proto je nedůvodný poukaz na tytéž úřední osoby, které se na jeho vydání podílely, přerušení řízení nebylo účelné, když k němu nebyl shledán důvod.

[12] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je mj. uvedeno, že napadeným rozhodnutí bylo zrušeno rozhodnutí ředitelky školy, neboť ta při jeho vydávání porušila ust. § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru, neboť prokazatelně věděla o existenci služebního hodnocení žalobkyně, které u ní tvořilo překážku pro účast ve výběrovém řízení, když před vydáním rozhodnutí si neověřila, zda služební hodnocení je platné a pravomocné. Služební hodnocení převzala žalobkyně z rukou hodnotitelky s poučením, že případné námitky lze podat do 15 dnů vedoucímu hodnotiteli, tj. rektorovi policejní akademie v souladu s ust. § 203 odst. 3 zákona o služebním poměru. Žalobkyně poslední den lhůty dne 13. 6. 2016 podala poštovní zásilku obsahující námitky proti služebnímu hodnocení adresovanou ředitelce školy, doručena byla na podatelnu školy dne 15. 6. 2016, výběrové řízení bylo vyhlášeno dne 13. 6. 2016 a přihláška žalobkyně do něj byla podána dne 24. 6. 2016. Ředitelka školy na námitky reagovala dopisem ze dne 22. 6. 2016 adresovaným policejní akademii s žádostí o zaslání služebního hodnocení. Na základě těchto skutečností je nepochybné, že ředitelka školy věděla o existenci služebního hodnocení a že toto služební hodnocení neopravňovalo žalobkyni k účasti na výběrovém řízení, přesto toto řízení uskutečnila a po jeho provedení vydala rozhodnutí, ačkoliv měla vyčkat, do doby, dokud se nepotvrdí platnost služebního hodnocení.

[13] V další části odůvodnění napadeného rozhodnutí ministr hodnotí argumentaci žalobkyně v podaném odvolání. Ohledně námitek nedostatku právní moci služebního hodnocení je uvedeno, že ze spisu je patrné, že služební hodnocení bylo v době výběrového řízení platné a pravomocné, neboť námitky proti němu podala žalobkyně opožděně, resp. absolutně nepřislušnému služebnímu funkcionáři, který neměl pravomoc je posuzovat, přičemž příslušnému služebnímu funkcionáři nebyly námitky včas předány (rektor policejní akademie je obdržel v říjnu 2016). Nelze přistoupit na argument žalobkyně, že ředitelka školy o platnosti služebního hodnocení nevěděla, neboť se jednalo o řídicí služební funkcionářku, u níž je předpoklad, že zná zákon o služebním poměru a pravidla při uplatňování služebních hodnocení. Nezákonnost přezkoumávaného rozhodnutí by byla dána i tehdy, pokud by se později prokázalo, že služební hodnocení

nebylo v době výběrového řízení platné, neboť rozpor rozhodnutí se skutečností vychází z toho, že ředitelka školy, ačkoliv měla důvodné pochybnosti o skutkovém stavu, vydala rozhodnutí o ustanovení na služební místo, tento důvod je doložen ve spisu a není nutné k němu vést další dokazování. Ohledně souvisejícího trestního řízení proti žalobkyně a ředitelce školy je uvedeno, že trestní rovina není pro zákonnost přezkoumávaného i prvostupňového rozhodnutí tak významná, aby to byl důvod pro přerušení řízení (není zde dán stejný předmět řízení, když trestní řízení je vedeno ohledně toho, zda nedošlo k podvodu a zneužití pravomoci úřední osoby, tj. zejména s ohledem na subjektivní stránku postup ředitelky školy a žalobkyně při výběrovém řízení, naproti tomu v přezkumném řízení jde o objektivní stav, zda byly naplněny všechny podstatné zákonné podmínky při vydání přezkoumávaného rozhodnutí, bez ohledu na subjektivní motivaci). I v případě, kdy je trestní stíhání zastaveno, nadřízený služební funkcionář může dospět k závěru, že ředitelka školy při vydání rozhodnutí pochybila. Ohledně dobré víry žalobkyně je uvedeno, že ta se nemohla uplatnit, neboť poté, co obdržela služební hodnocení, o jehož následcích musela vědět, podala proti němu námitky v rozporu s poučením uvedeným v tomto služebním hodnocení, takže bylo zjevné, že se námitky nedostanou k vedoucímu hodnotitelce v zákonem stanovené lhůtě, a byla tak srozuměna s možností, že služební hodnocení je v době výběrového řízení platné a konečné a neopravňuje ji k účasti na výběrovém řízení.

[14] K vyjádření žalovaného podala žalobkyně repliku, v níž setrvala na svém právním názoru.

[15] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[16] Podle ust. § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru: „*Služební funkcionář je povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí.*“.

[17] Podle ust. § 203 odst. 3 zákona o služebním poměru: „*Opis služebního hodnocení obdrží hodnocený příslušník. Jestliže s ním nesouhlasí, má právo podat proti němu písemné námitky vedoucímu hodnotiteli do 15 dnů ode dne jeho obdržení. Vedoucí hodnotitele námitkám vyhoví a služební hodnocení změní nebo námitky zamítne a služební hodnocení potvrdí do 30 dnů ode dne jejich podání.*“.

[18] Při hodnocení důvodnosti podané žaloby soud nejprve obecněji uvádí, že důvodem pro zrušení přezkoumávaného rozhodnutí je objektivní stav, kdy se zjistí, že toto rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se stavem věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí (ust. § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru). Pojmem „stav věci“, který zákon užívá, je tak nutné rozumět, stejně jako pro celou oblast správního práva, odraz zásady materiální pravdy ve správním procesu. Služební funkcionář tak musí zjistit ty skutečnosti, které jsou pro hodnocení věci, o níž rozhoduje, dostupné v době vydání svého rozhodnutí. O jaké skutečnosti závisí vždy na

konkrétní věci, v níž se vede řízení. V případě přezkoumávaného rozhodnutí se jedná o podmínky pro rozhodnutí o ustanovení na příslušné služební místo, jímž bylo místo zástupce ředitele. Zákonnou podmínkou, na kterou odkazuje i výrok přezkoumávaného rozhodnutí (ust. § 23 zákona o služebním poměru) je pak mj. proběhlé výběrové řízení. Pro vydání přezkoumávaného rozhodnutí tak jsou podstatným důvodem výsledky a celý proces výběrového řízení, který je zákonnou podmínkou pro ustanovení na odpovídající služební místo. Pokud služební funkcionář podmínky tohoto výběrového řízení nezjistil v řádném rozsahu, jeho rozhodnutí nemůže být vydáno v souladu se zásadou materiální pravdy. Je pak zcela nevýznamné, o jakých skutečnostech či okolnostech služební funkcionář v době svého rozhodnutí subjektivně věděl, ale jaké byly objektivní skutečnosti pro vydání rozhodnutí. Obecněji je pak nutné uvést, že s ohledem na povahu přezkoumávaného rozhodnutí (jímž je ustanovení na služební místo) je procesní následek přezkumu takového rozhodnutí v běžném správním řízení v rámci možného řádného opravného prostředku (odvolání) velmi nepravděpodobný, neboť příslušník ustanovený na služební místo se proti tomuto ustanovení bude odvolávat velmi výjimečně. Proto je v zákoně stanovený přezkum těchto rozhodnutí i mimo odvolací řízení.

[19] Jak bylo shora uvedeno, výsledek a průběh výběrového řízení tak byl pro vydání přezkoumávaného rozhodnutí podstatnou náležitostí, rozhodnutí na něj odkazuje jak ve výroku odkazem na ust. § 23 zákona o služebním poměru, tak i ve svém odůvodnění, když z něj vychází a výsledek tohoto výběrového řízení byl podstatným důvodem pro vydání přezkoumávaného rozhodnutí. Za tohoto stavu tak proces výběrového řízení musel být služebním funkcionářem zjištěn v dostatečném stavu, který odůvodňuje vydání takového rozhodnutí. Pokud tomu tak nebylo, stav věci ve smyslu zásady materiální pravdy nebyl dostatečně zjištěn, a je zde tak důvod pro zrušení takového rozhodnutí, neboť vydané rozhodnutí neodráží dostatečně stav věci, který tu byl v době jeho vydání, a z něhož musí služební funkcionář vycházet.

[20] Žalobní bod, který tento předpoklad, na němž závisí toto správní rozhodnutí, napadá, podle názoru soudu není důvodný. Pokud žalobkyně zpochybňovala kompetenci služebních funkcionářů ohledně vypracování služebního hodnocení či projednání a věcného rozhodnutí, pak sama tato otázka není pro posouzení podstatná, neboť služební hodnocení bylo na žalobkyni vypracováno, na něj se nevztahuje podle ust. § 171 písm. b) zákona o služebním poměru týkající řízení podle tohoto zákona, proto rozbor zákonných kompetencí podle zákona o služebním poměru postrádá smysl. Pokud žalobkyně namítá, že shora uvedená výluka nedopadá na hodnocení námitek proti služebnímu hodnocení, pak soud s takovým závěrem nesouhlasí, neboť i v případě projednání námitek proti služebnímu hodnocení se stále jedná o tutéž věc, a tou je služební hodnocení. V době vydání přezkoumávaného rozhodnutí tak existence služebního hodnocení byla nutná, a pokud ředitelka v době jeho vydání neměla z objektivního hlediska o jeho existenci a právní moci jistotu, nerozhodovala v souladu se zákonem. Pokud žalobkyně v žalobě uvádí, jaký měl být podle jejího názoru logický postup ředitelky školy, je tak jejím názorem, který nemá oporu v zákoně. Služební hodnocení bylo vydáno a mělo k němu být ve výběrovém řízení a po jeho skončení, kdy na základě výsledku výběrového řízení bylo vydáno přezkoumávaného rozhodnutí, přihlíženo, neboť, jak soud již uváděl shora, výsledek výběrového řízení byl podstatnou podmínkou přezkoumávaného rozhodnutí, která je uvedena jak ve výroku, tak v jeho odůvodnění.

[21] Jak bylo rovněž v obecnější části posouzení této žalobní námitky uvedeno, podle názoru soudu zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti podle ust. § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru, je objektivně existující stav, na který nemá žádný vliv subjektivní postoj osoby, která je v tu dobu služebním funkcionářem. Pokud podmínkou pro vydání přezkoumávaného rozhodnutí byl výsledek výběrového řízení, a součástí výběrového řízení bylo určité služební hodnocení, jež žalobkyně neměla, pak v době vydání přezkoumávaného rozhodnutí byl služební funkcionář povinen si o takové otázce zjistit stav věci, neboť bez takového zjištění přezkoumávané rozhodnutí nemůže obstát.

[22] Ohledně námitky dobré víry na straně žalobkyně soud uvádí, že tato obecná právní zásada podle správního řádu zde nemohla nastat, neboť žalobkyně o obsahu služebního hodnocení v době vydání přezkoumávaného rozhodnutí musela vědět, neboť proti němu podávala námitky, a o dobré víře tak nelze v takovém případě vůbec uvažovat.

[23] V dalším žalobním bodě žalobkyně uvedla nejprve velmi obecně, že rozhodnutí je nezákonné, neboť vychází z nezákonných podkladů, jimiž je podle jejího názoru její služební hodnocení. K této otázce se soud rozsáhle vyjadřoval shora, proto na své odůvodnění odkazuje, když podle názoru soudu služební hodnocení nemuselo být vydáno po řízení podle zákona o služebním poměru, neboť se na něj vztahuje zákonná výluka. Žalobkyně dále uvádí, že spatřuje vadu řízení v tom, že nebyla vyslechnuta v řízení ředitelka školy. Podle názoru soudu takový důkaz by ke zjištění stavu věc žádné podstatné okolnosti nepřinesl, neboť předmětem věci není povědomost fyzické osoby, která v době vydání přezkoumávaného rozhodnutí byla ředitelkou školy, o všech okolnostech vydání přezkoumávaného rozhodnutí, ale objektivní stav, zda služební funkcionář v době vydání přezkoumávaného rozhodnutí zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, což jsou skutečnosti zjistitelné ze správního spisu i z výroku a odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí.

[24] Žalobkyně dále uvádí, že podle jejího názoru je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, kterou však vznáší v tak obecné rovině a pouze citací zákonných ustanovení, že se obsahově nemůže jednat o žalobní bod ve smyslu soudního řádu správního, a soud tak těžko k takové obecné proklamaci může zaujmout konkrétnější stanovisko. Konkrétněji žalobkyně uvádí, že se žalovaný nevyjádřil k její odvolací námitce porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu, nicméně dále ve své argumentaci uvádí, že „informace o vyřešení kompetenčního sporu je uvedena v podnětu k přezkumnému řízení ze dne 2. 2. 2017, a že tato skutečnost se nezakládá na pravdě a spis vyřešení kompetenčního sporu včetně hodnocení poradní komise neobsahuje“. Obsahově se tak podle názoru soudu směřují dvě rozdílné věci – námitka nedostatku odůvodnění rozhodnutí ohledně žalobkyniní namítaného nedodržení procesního postupu podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu, které však v další části žalobkyně bez dalšího zaměňuje za námitku nedostatku obsahu správního spisu. To jsou dvě rozdílné věci – ohledně první části námitky soud uvádí, že tu žalobkyně nijak dále nerozvádí, proto se k ní nevyjadřuje. Ohledně části správního spisu pak soud uvádí, že podle jeho názoru vyřešení kompetenčního sporu, který zmiňuje žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, není podstatou tohoto správního řízení a jeho konkrétní vyřešení ve vztahu k přezkoumávanému rozhodnutí.

Obsahem předloženého správního spisu (resp. jedné jeho části, kdy předložený správní spis se skládá celkem 5 spisů) tak je informace o probíhajícím kompetenčním sporu. Jak soud uváděl shora, závěr posouzení tohoto konfliktu není pro toto správní řízení významný, neboť rozhodnutí spočívá na jiných okolnostech.

[25] Pokud žalobkyně namítala, že se na rozhodnutí podílely stejné úřední osoby, to však v daném správním řízení přímo stanoví zákon, tedy správní řád. Pokud zákon takový postup, kdy o rozhodnutí ministerstva v rozkladovém řízení rozhoduje ministr, umožňuje, nelze mluvit o jeho porušení. Žalobkyně pak konkrétně nerozvádí, které úřední osoby se měly na obou rozhodnutích podílet (zda členové poradní komise či jiná úřední osoba), proto soud své hodnocení uzavírá pouze na tomto obecném konstatování.

[26] Žalobkyně dále namítala, že nebylo vyhověno jejímu návrhu na přerušení řízení podle ust. § 64 odst. 3 správního řádu do pravomocného vyřízení trestní věci. Soud má s ohledem na shora uvedenou argumentaci ohledně povahy tohoto správního řízení a rozsahu skutečností, které je povinen zjistit služební funkcionář při vydání přezkoumávaného rozhodnutí, za to, že vyčkání pravomocného rozhodnutí v trestním řízení není nutné, neboť toto trestní řízení shora uvedené skutečnosti nijak nehodnotí a jeho výsledek na závěru o tom, zda služební funkcionář zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti při vydání přezkoumávaného rozhodnutí, nemůže nijak změnit. Pokud v dané věci bylo trestní stíhání pravomocně zastaveno usnesením soudu, nejedná se o žádnou skutečnost, která by měla jakýkoliv vliv na zjištění, že služební funkcionář v době vydání přezkoumávaného rozhodnutí objektivně nezjistil dostatečně skutkový stav věci. Z žádného ustanovení procesního předpisu dále neplyne povinnost rozhodnutí o takovém procesním návrhu ve správním řízení vydat samostatně, a postup, kdy o něm je rozhodnuto ve věcném vyřízení opravného prostředku výrokem ve věci samé a zdůvodnění je provedeno v odůvodnění, je tak běžným způsobem, který je užíván. Žalobkyně v žalobě neuvádí žádné ustanovení právního předpisu, podle něhož by takový postup s ním byl v rozporu. Ohledně žalobkyní namítaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 25. 2. 2010, čj. 9 As 38/2009 – 123, soud uvádí, že sice Nejvyšší správní soud zde zmínil, že je vhodné o přerušení řízení rozhodnout, nicméně neshledal tuto okolnost jako důvodnou pro své rozhodnutí, neboť kasační stížnost žalobce zamítl, totéž je možné uvést i o rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 10. 2016, čj. 9 A 67/2013-49.

[27] Pokud žalobkyně uváděla, že sama žádala o přezkum rozhodnutí, ale byla odmítnuta, pak se jedná o skutečnosti, které s tímto správním řízením nijak přímo nesouvisejí, a hodnocení žalobkyně, že se jednalo o absurdní postup, nijak nekonkretizuje, proč by se mělo jednat o rozpor se zákonem.

[28] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[29] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

[30] Soud pro úplnost uvádí, že neprováděl žalobkyní navrhované dokazování v jejích procesních návrzích, neboť se takové návrhy týkaly skutečností, které jsou obsahem správního spisu, nebo jimi je demonstrován postup v řízení, který není mezi účastníky sporný.

[31] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 24. února 2021

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu